

21-е листопада 1965-го року. Маленька тендітна дівчинка з'являється на французьких телеекранах.

Не проходить і року, як її ім'я стає відомим в кожному куточку країни. А незабаром про неї дізнається цілий світ - і люди почнуть оповідати про неї казку, у якій не буде, проте, жодного перебільшення.

Мірей Матьє народилася 22-го липня в чудовому місті Авіньйон, на півдні Франції. Вона була найстаршою у сім'ї, де після неї з'явилося ще 13 дітей.

Монік, Крістіан, Марі-Франс, Режан, Режі та Гі (близнята), Роже, Жан-П'єр, Ремі, Сімон, Філіп, Беатріс, і найменший Вінсент.

Її батько Роже витісував надгробки для авіньйонського цвинтаря. Він мріяв також стати співаком, маючи чудовий тенор. Сім'я жила в дерев'яному баракі, дах якого протікав у дощ, а вітер задував у вікна й двері. Це було аж ніяк не веселе видовище!

Коли Мірей було 15 років, сім'я перебралася жити до 5-кімнатної квартири, субсидованої урядом, де була незнана досі розкіш - ванна кімната! "Це був найкращий день у моєму житті", - згадує Мірей, - "я вперше прийняла ванну! Це було надзвичайне відчуття".

Щоранку пані Матьє йшла за продуктами і дуже ретельно прораховувала, що купити. Кожен франк був на рахунку. Роже Матьє заробляв лише 200 франків на тиждень у свого батька, який очолював скромний сімейний бізнес.

Загалом сімейний прибуток не перевищував 1800 франків на місяць, з яких 190 франків складали місячну ренту. Частенько Марсель Матьє страждала від нападів мігрені, намагаючись звести кінці з кінцями, особливо коли треба було купити одяг для одного, білизну для іншого та взуття для всіх.

Оскільки Мірей була найстаршою, вона дуже скоро відчула тягар своїх обов'язків. Кожна кімната була ретельно прибраною. "У нас вдома можна було їсти на підлозі!" - захоплено розповідає Мірей.

Роже Матьє, невтомний трудівник, працював у поті чола. Канікули? Розваги? Таких слів не було у словнику родини Матьє.

"Мені було 4 роки, коли я вперше співала для публіки". Це була нічна літургія.

Часто слухаючи спів великих артистів по радіо й телебаченню, Мірей також мріяла стати відомою співачкою. Вона мріяла про аудиторію, ширшу за коло її родини чи друзів. Едіт Піаф була її ідолом, зразком для наслідування. Ще у школі, під час уроків шиття, друзі часто просили її заспівати "La vie en rose".

Коли їй було прийнято навчатися співу, Мірей постійно чула від свого викладача вокалу Лор Кольєр, що у професії співака набагато більше покликаних, ніж дійсно вибраних. "Знай: щоб бути співачкою, ти мусиш бути сильною - і фізично, і морально. У тебе набагато більше шансів зрештою опинитися в копиці сіна, ніж на сидінні Роллз-Ройса". "Не сумніваюся", - відповідала Мірей, - "але ж той, хто не ризикує, ніколи не перемагає, правда?"

Вона дебютувала в 1962-му на пісенному конкурсі Авіньйону "У моєму кварталі співають", але невдало - довелося задовольнитися другим місцем. Через рік Мірей пробує знову і... нова невдача. Але вона не здається, і її третя спроба нарешті увінчалася успіхом - після перемоги вона одержує запрошення виступити в телепередачі "Теле-Діманш" у Парижі.

Через день після тріумфу Мірей на телебаченні їй майбутній імпресаріо Джонні Старк підписує контракт із її батьком, і всього через чотири тижні вона з'являється на сцені Олімпії, найпрестижнішого концертного залу Франції.

Джонні Старк, професійний продюсер, помітив у Мірей неабиякий талант, але, визнаючи це, він попереджає її: "Не забувай, що ти дебютантка. Я змушу тебе працювати, як віл, я не дам тобі спуску, і я буду безжальним. Подумай про це; ти ще можеш відмовитись. Якщо ти готова слухатись мене, тяжко працювати і невпинно йти до успіху, я зроблю з тебе дійсно гарну, велику, справжню зірку".

Він знав: що б не трапилося, вона вистійть, бо для неї спів - над усе. Джонні передав їй під опіку керівника оркестру Поля Морія, який вчив її не "завивати", як це називав Старк.

А згодом - репетиції, фотозйомки, інтерв'ю, яких Старк ніколи не пропускав, хореографія, уроки французької та англійської, гімнастика. Старк продовжував твердити, що нечуваний успіх Мірей і неймовірна швидкість, з якою до неї приходила популярність, навряд чи були чудом. Вона любить працю заради праці. У періоди найщільніших графіків, що супроводжувалися чисельними записами, на зразок того, коли Мірей завойовувала публіку Сполучених Штатів, їй доводилося спати не більше чотирьох годин на добу, що згодом принесло їй успіх. Гаслом для неї, глибоко релігійної людини, стали слова: "Мій Бог і моя праця". Нарешті, суботнього дня, 15 березня, вона знялася в шоу Еда Сулівана, найпопулярнішої телепрограми Сполучених Штатів з 50-мільйонною аудиторією...

Коли наступного дня, у неділю, шоу вийшло в ефір, воно мало великий успіх. Уся Америка була вражена голосом співачки з

Авіньйона. Імя Мірей Матьє не сходить з вуст. А тоді - Лас Вегас, Голлівуд, лавини інтерв'ю, телефонних дзвінків, запрошень... У Нью Йорку, де вона була гостею шоу Мерва Гріффіна, Мірей досягла піку популярності.

Вона завжди співає про кохання. "Для мене музика - найкращий спосіб освідчитись у коханні", визнає вона. Вона є втіленням романтики, бо романтика живе у серці кожної дівчини, а Мірей - не виняток. "Мої пісні - завжди про кохання, і тому я люблю їх".

Мірей Матьє стає "послом французької пісні". Продавши понад 100 мільйонів платівок по всьому світу і маючи репертуар, що складається більш ніж із 1000 пісень французькою, німецькою, англійською, італійською, іспанською, провансальською, каталанською, японською, китайською, російською та фінською мовами, вона

виступала перед найрізноманітнішою публікою майже у всіх країнах, і простий народ любить її так само, як і найшанованіші можновладці. Її вітали глави урядів, і відвідала вона усі чотири сторони світу. Мірей була першою західною виконавицею, яка дала концерти в Китаї.: "Місце, де вона найбільше почуває себе вдома", казав Джонні Старк, - "це сцена". І додавав: "Там вона уся, і саме там вона знаходить мир".

"У житті співака", - стверджує Мірей, - "не самі лише тріумфи й приємні спогади; є дні, коли ти мусиш виходити на сцену тоді, коли тобі цього найменше хочеться. І ти мусиш усміхатися, у той час як твоє серце - деінде через якусь неприємну подію, - ти мусиш просто тримати її в собі. Або втома, про яку ти мусиш забути, бо завіса всупереч усьому повинна піднятися. Дарма, що твоє серце у розпачі, коли тобі треба співати про радість; і не має значення, що ти до смерті лякаєшся, коли спалахує світло". Такою є Мірей - із серцем, що співає, із серцем, що ридає... але насамперед - із серцем, яке любить. Її батько Роже, що помер у 1985-му, та її імпресаріо Джонні Старк, що пішов із цього світу в 1989-му, дуже пишалися б нею. Мірей продовжує співати ось уже понад 30 років, з допомогою своєї сестри Монік, яка ніколи її не покидає, своєї вірної помічниці Івонн та віри в Бога. Серце Мірей упродовж десятиліть продовжує зачаровувати світ.

